

РЕШЕНИЕ

№ 3795

гр. София, 29.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав, в публично заседание на 11.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **11506** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 64, ал. 4 от Закона управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление (ЗУСЕФСУ), във вр. чл. 226 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е въз основа на Решение № 10600 от 29.10.2025 г. на Върховен административен съд, постановено по адм. дело № 7284/2025 г. по описа на съда, с което е отменено Решение № 14848 от 30.04.2025 г. на Административен съд София - град по адм. дело № 9595/2024 г. в частта, с която с Решение № РД-02-16-698 от 10.09.2024 г. на ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност 2014-2020 г.“ (УО на ОПИК) е отказана верификация на разходи на Министерство на транспорта и съобщенията, в частта по т. 1.1 за сумата в размер на 856 632.22 лева, както и в частта по т. 2 за сумата в размер на 24 677.84 лева, като връща делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

Жалбоподателят- Министерство на транспорта и съобщенията оспорва решението на УО като издадено в нарушение на материалния закон, при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и несъответстващо с целта на закона.

За констатираното в т. 1.1 е изложено несъгласие с отказа на УО на ОПИК да потвърди оценката по отношение допустимостта на категорията на предприятието. Твърди се, че е нарушена нормата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, тъй като липсва посочване на разпоредбата от Условието за кандидатстване и условията за изпълнение за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ, за която ръководителят на УО твърди, че е нарушена от министерството, като е приело заявленията на четиримата крайни получателя за допустими за финансиране. В жалбата се твърди, че в

решението не е посочено на кого са мотивите - на УО или на проверяващият екип, по отношение на дружествата краен получател „МЕРИТРАНС - 2017“ ЕООД, „ГРУП ПЛЮС“ ЕООД, „ВИТ АВТО ТРАНС“ ЕООД и МЕТРО ПЛЮС“ ООД.

За крайният получател „МЕРИТРАНС - 2017“ ЕООД е изложено, че УО не е установил по категоричен начин фактите относно неа, а е приел на базата на евентуални допускания, че е налице свързаност между посочените предприятия и на тази основа е отказал да верифицира безвъзмездната помощ на кандидата, без да е ясно дали са налице обстоятелствата по чл. 4, ал. 8 във вр. с ал. 5 от ЗМСП.

За дружеството „ГРУП ПЛЮС“ ЕООД се твърди, че от мотивите в решението не е ясно защо крайният получател е приет за голямо предприятие, без да са посочени правните разпоредби, както и не е посочено на какво основание е приел, че изброените от него предприятия са свързани с кандидата.

По отношение на крайния получател „ВИТ АВТО ТРАНС“ ЕООД е изложено, че УО в решението си не е посочил „редицата други предприятия“, за които се твърди, че са свързани с дружеството и не е изследвал дали са налице изискваните в чл. 4, ал. 5 от ЗМСП - брой гласове, права, решаващо влияние, контрол, както и не е посочено въз основа на коя разпоредба УО е приел свързаност на предприятията, тъй като чл. 4, ал. 5 от ЗМСП регламентира пряката свързаност, а не непряката.

За решението, че крайния получател „МЕТРО ПЛЮС“ ООД е голямо предприятие се твърди, че не съдържа мотиви, като е посочено, че при оценителната процедура са изисквани данни за свързаността на „МЕТРО ПЛЮС“ ООД и кандидатът е представил Справки по Приложение 1.1 за 2018 г. и 2019 г., от които за чуждестранното юридическо лице се установява информация, че предприятието е с категория „средно“.

За констатираното в т. 2, в сезиращата съда жалба се твърди за липса на мотиви за постановленията отказ. По договорите с краен получател „КАЛЕЯ“ ООД, „ДАРИ КОМЕРС“ ООД, „М – БУС“ ООД, за които в решението се твърди, че са налице недопустими разходи, от жалбоподателят е изложено, че в мотивите на УО не се доказва средствата да са изразходвани в несъответствие с изискванията на схемата, както и че е налице липса на посочване на разпоредби от Условието, които да са нарушени. За договора с „М и М ТРАВЕЛ“ ООД е изложено, че е подадена в ИСУН нова коригирана версия на финансовия отчет с отстранени недопустими разходи от крайния получател „М и М ТРАВЕЛ“ ООД, но УО не е проверил отново отчета по договора, който е изготвен в съответствие с неговите указания, а е приел АА в тази част, който не съответства на фактите по спора. За договор с краен получател „ЕЛИТ 94 -М.ПАВЛОВ“ ООД се твърди, че УО отказва да верифицира две фактури, тъй като при тях липсвал „гриф Оригинал“ без да е ясно какво точно е изискването, от къде следва и как е следвало да изглежда този гриф. За отказано верифициране на застрахователни полици е посочено, че от УО не е изследвана връзката на застрахованите с крайния получател. За договор с краен получател „ПОПОВ – ГМ“ ЕООД се твърди, че не е следвало да провежда избор на изпълнител чрез публична покана, тъй като стойността на средствата е 1 241.39 лева, която е многократно по-ниска от изискваната в чл. 50 от ЗУСЕФСУ и ПМС № 160/01.07.2016 г. По договор с краен получател „МЕТТРАНС – 2005“ ЕООД, за когото са констатирани недопустими разходи, въз основа на фактурата, в която липсвал „гриф Оригинал“ е посочено, че не е ясно какво точно е изискването на УО, от къде следва и как е следвало да изглежда този гриф. В обобщение моли решението да бъде отменено. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание, жалбоподателят министерство на транспорта и съобщенията се представлява от адв. Й., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена като бъде

отменено обжалваното решение, в частта, в която производството е върнато в АССГ за ново разглеждане, съгласно решението на ВАС. Претендира присъждане на разноските по предоставен списък по чл. 80 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК.

Ответникът – ръководителят на Управляващия орган на оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност 2014 г. - 2020 г.“ редовно призован, не се явява, не се представлява.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, представлява се от прокурор К., която изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София-град, III отделение, 10-ти състав, като обсъди събраните по делото доказателства, съобрази доводите на страните и на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, извърши служебна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, приема за установено следното:

Върховният административен съд с Решение № 10600 от 29.10.2025 г., постановено по адм. дело № 7284/2025 г. по описа на съда отменя Решение № 14848 от 30.04.2025 г. на Административен съд София - град по адм. дело № 9595/2024 г. в частта, с която е отхвърлена жалбата на Министерството на транспорта и съобщенията срещу Решение № РД-02-16-698 от 10.09.2024 г. на ръководителя УО на ОПИК, в частта по т. 1. 2, с която е отказана верификация на разходи в размер на 2 332 550.40 лева, и вместо него постановява отменя Решение № РД-02-16-698 от 10.09.2024 г. на ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“ 2014-2020 г. в частта по т. 1. 2, с която е отказана верификация на разходи в размер на 2 332 550.40 лева и изпраща преписката на ръководителя на УО на ОПИК със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Също така с решението си ВАС отменя Решение № 14848 от 30.04.2025 г. на АССГ в частта, с която с Решение № РД-02-16-698 от 10.09.2024 г. на ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“ 2014-2020 г. е отказана верификация на разходи на Министерството на транспорта и съобщенията, в частта по т. 1.1 за сумата в размер на 856 632.22 лева, както и в частта по т. 2 за сумата в размер на 24 677.84 лева като връща делото в тази част за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

В мотивите на съда е изложено, че първоинстанционното решение е постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила, като при новото разглеждане на делото „съдът следва да изложи мотиви по всички фактически и правни основания за издаване на акта в частта му по т. 1. 1 и т. 2, да обсъди всички доводи на страните, да обсъди приетите по делото доказателства в тяхната съвкупност и въз основа на тях да извърши преценка за законосъобразността на акта в посочените части, за всеки отделен разход и за всеки един отделен кандидат“.

На основание чл. 226, ал. 1 от АПК производството по делото, при новото му разглеждане, започва от първото незаконосъобразно процесуално действие. На основание чл. 226, ал. 2 от АПК при новото разглеждане на делото се допускат само писмени доказателства, които не са могли да бъдат известни на страната, както и доказателства за новооткрити или новонастъпили обстоятелства след първоначалното разглеждане на делото от първоинстанционния съд.

При новото разглеждане на делото жалбоподателят не изложи нови твърдения.

Министерство на транспорта и съобщенията е бенефициент на безвъзмездна финансова помощ (БФП) по сключен административен договор на 02.10.2020 г. с ръководителя на управляващия орган на Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност 2014 – 2020 г.“ за директно предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност 2014-2020“ с № BG16 RFOP002-2.079-0002-C01, за изпълнение на проект „Подкрепа за МСП, извършващи автобусни превози, за преодоляване на икономическите

последствия от COVID-19, чрез прилагане на схема за подпомагане от Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията“ (МТИТС), към настоящият момент Министерство на транспорта и съобщенията (МТС).

Въз основа на адм. договор и съгласно дейностите по проекта Министерство на транспорта и съобщенията е обявило процедура „Схема за набиране на заявления за подкрепа BG16RFOP002-2.091 „Подкрепа за МСП, извършващи автобусни превози, за преодоляване на икономическите последствия от пандемията COVID-19“, въз основа на която са били сключени 580 административни договора за безвъзмездна финансова помощ с крайни получатели микро, малки и средни предприятия (МСП), извършващи автобусни превози („крайни ползватели“) съгласно „Условия за кандидатстване с проектни предложения за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност 2014-2020“ по процедура, чрез директно предоставяне. Целта на процедурата е била осигуряването на оперативен капитал за българските микро, малки и средни предприятия извършващи автобусни превози, за справяне с последиците от пандемията COVID-19.

На 10.12.2021г. жалбоподателят е представил междинен технически отчет, междинен финансов отчет и междинно искане за плащане за периода от 02.10.2020 г. до 30.11.2021 г. по административния договор с № BG16 RFOP002-2.079-0002-C01, въз основа на които ОПИК е извършил контролни действия по верификация. В периода на проверката от 05.04.2022 г. до 18.07.2024 г. между УО на ОПИК и МТС е осъществена кореспонденция във връзка с констатациите на органа и от бенефициента са представени пояснения и допълнителни документи и информация.

За изпълнението на Дейност № 2 от административния договор е следвало да бъде направен подбор и оценка на заявленията за подпомагане получени от кандидати - микро, малки и средни предприятия, извършващи автобусни превози, като за целта е била обявена от бенефициента схема за набиране на заявления за подкрепа и в резултат от изпълнението на дейността са били набрани и оценени 639 бр. заявления за подкрепа от предприятия, извършващи автобусни превози, засегнати от временните противоепидемични мерки, въведени в страната.

По точка 1.1 от решението:

След извършени проверки и на база всички предоставени документи и разяснения от страна на МТС, Управляващият орган не е потвърдил оценката по отношение допустимостта на категорията на предприятието, с оглед изискванията по процедурата, за заявленията за подкрепа с Рег. № BG16RFOP002-2.091-0028 от „МЕРИТРАНС – 2017“ ЕООД с размер на получена БФП - 51 107.96 лв.; с Рег. № BG 16RFOP002-2.091-0150 от „ГРУП ПЛЮС“ ЕООД и размер на получена БФП - 450 000.00 лв.; с Рег. № BG16RFOP002-2.091-0406 от „ВИТ АВТО ТРАНС“ ЕООД с размер на получената БФП - 5 566.00 лв. и с Рег. № BG16RFOP002-2.091-0471 от „МЕТРО ПЛЮС“ ООД с размер на БФП - 349 958.26 лв., или всички общо в размер на 856 632.22 лв.

Дружеството „МЕРИТРАНС – 2017“ ЕООД е прието като голямо предприятие и недопустимо за финансиране по процедурата, тъй като от извършената проверка е било установено, че едноличният собственик на капитала на кандидата - П. А. П. е собственик на капитала и на предприятието „АВТОБУСНИ ПРЕВОЗИ ПЛОВДИВ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] с основен предмет на дейност - автобусен транспорт, като дейността на двете дружества е била приета за сходна, което създавало предпоставки за наличие на обстоятелства по чл. 4, ал. 8, във връзка с ал. 5 от ЗМСП – (свързаност между двете предприятия). А от информационна система АПИС е било установено, че заетите лица в предприятието „АВТОБУСНИ ПРЕВОЗИ ПЛОВДИВ“ ЕООД са над 250 лица (средно между 300 и 350 лица за периода 2018 г.-2019 г.)

За крайният получател „ГРУП ПЛЮС“ ЕООД е прието, че не е микро, малко или средно

предприятие, защото към 31.12.2018 г. едноличен собственик на капитала на кандидата е дружеството „ЕТАП - АДРЕСС“ АД с ЕИК[ЕИК], който се притежава 57.5 % от З. Байрам и 42.5 % от Г. Б. Т., а едноличен собственик на капитала на кандидата за 2019 г. е дружеството „ТРАНСПЕКТ“ АД с ЕИК[ЕИК], който капитал се притежава по 50 % от Г. Л. А. и П. Й. Г.. За 2019 г. „ТРАНСПЕКТ“ АД притежава 86 % от капитала на „ЮНИОН ИВКОНИ“ ООД с ЕИК[ЕИК], а останалите 14 % се притежават от кандидата „ГРУП ПЛЮС“ ЕООД, а заетите лица за 2019 г., според информационна система АПИС в посочените по-горе предприятия са над 250 лица.

При така установените обстоятелства е изискана допълнителна информация и документи, необходими за определяне на категорията на кандидата за 2018 г., 2017 г., или до установяване на една и съща категория за две последователни години. Въз основа на представена информация/документа и след направени допълнителни проверки е установено, че за 2018 г., предприятието „ГРУП ПЛЮС“ ЕООД има заети средно 112 лица и едноличен собственик на капитала на кандидата е дружеството „ЕТАП - АДРЕСС“ АД с ЕИК[ЕИК] като по данни от АПИС за 2018 г. има средно заети около 50 лица. Също така е било установено от годишният доклад, който е публично достъпен в ТР, за дейността на „ЕТАП - АДРЕСС“ АД за 2018 г., че дружеството притежава 100 % от капитала на „ДОДО БИЙЧ“ ЕООД и средно заети за 2018 г. са 8-10 лица и „МИНЕРАЛНА ВОДА КОМ“ ЕАД със средно заети за 2018 г. около 70-75 лица и участва с 37.5 % в капитала на „ЦЕНТРАЛНА АВТОГАРА – С.“. Установено е било и, че от своя страна „ЦЕНТРАЛНА АВТОГАРА – С.“ е свързана с „ЛИТЕКС КОМЕРС“ АД, който притежава 62.5 % и е свързано предприятие на предприятието партньор на кандидата. Не са били представени други документи или обстоятелства, които да доказват категория на предприятието различна от приетата и от УО е потвърдено прието, че дружеството е недопустимо за финансиране по процедурата.

По отношение на крайният получател в решението си УО на ОПИК е посочил, че дружеството „ВИТ АВТО ТРАНС“ ЕООД не е микро, малко или средно предприятие, тъй като от представената Декларация за обстоятелствата по чл. 3 и чл. 4 от ЗМСП в придружителни документи към подаденото в ИСУН 2020 проектно предложение, дружеството е определено с категория „микро“ предприятие със статус „независимо“, а при извършена служебна проверка в регистрите - АПИС и Търговския регистър и Регистъра на ЮЛНЦ е било установено, че за периода 2019 г. и 2018 г. едноличен собственик на капитала на кандидата е юридическото лице „ЛЕВ КОРПОРАЦИЯ“ АД, което е едноличен или мажоритарен собственик на капитала на редица други предприятия, за които няма представена информация, но е налице свързаност на тези предприятия с кандидата по смисъла на чл. 4, ал. 5 от ЗМСП. Изложено е, че е било необходимо е да се представят отчети за приходите и разходите, счетоводни баланси и отчети за заетите лица, средствата за работна заплата и други разходи за труд, както за „ЛЕВ КОРПОРАЦИЯ“ АД, така и за всички предприятия, за всички свързани предприятия или предприятия партньори на едноличния собственик на капитала на кандидата. При така установеното, осъществената кореспонденция и извършените проверки за кандидата и въз основа на всички представени документи е било прието, че предприятието може да се определи като голямо и недопустимо за финансиране по тази процедурата.

За крайният получател „МЕТРО ПЛЮС“ ООД е изложено, че не е микро, малко, или средно предприятие, тъй като свързаното дружество „ЕФЕС ГРУП У. Т. СЕЯХАТ ВИ ТИДЖАРЕТ АНОНИМ Ш.“, Турция е с едноличен собственик на капитала турски гражданин. Изискани са били допълнителни документи и информация като е било получено разяснение, в което е посочено, че поради смяна на счетоводителя предприятието не разполагат с информация за

свързаното с бенефициента дружество и не може да предостави други документи, поради което от УО е констатирано, че не може еднозначно да се приеме, че предприятието отговаря на изискванията за допустимост по процедурата, а именно да е МСП и на това основание е определено като голямо предприятие и недопустимо за финансиране.

Проверените кандидати - дружествата „ЛЪКИ ТРАНС БГ“ ЕООД, „ФЛОРЕНЦИЯ БУС-СОФИЯ“ ЕООД и „ПРОНТО БУС“ ООД са били определени като средно предприятие.

В решението си УО на ОПИК, приел, че от така установеното, претендираните за верификация разходи в общ размер от 856 632.22 лв. са недопустими на основание чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕФСУ, във връзка с нарушение на изискванията по т. 13 и т. 15 от Условия за кандидатстване с проектни предложения за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност 2014-2020“ по процедура, чрез директно предоставяне № BG16RFOP002-2.079, тъй като директният бенефициент е отчел недопустими за финансиране дейности, чрез предоставянето на помощ на крайни получатели, които не отговарят на изискванията да са микро, малки и средни предприятия.

По точка 2 от решението:

В решението си УО на ОПИК, след извършена проверка на всички документи, удостоверяващи изпълнението на Дейност 4 „Извършване на мониторинг и контрол върху предоставената подкрепа за МСП, извършващи автобусни превози за преодоляване на недостига на средства или липса на ликвидност, настъпили в резултат от епидемичния взрив от COVID-19, констатира недопустими разходи по административни договори за безвъзмездна финансова помощ, както следва:

- по договор с № BG16RFOP002-2.091-0005-C01 с краен получател „КАЛЕЯ“ ООД в размер на 5 810.00 лева, от които 3 110.00 лева по фактура с № [ЕГН] от 27.05.2020 г., издадена от „ПРИМЕКС“ ЕООД, като приема, че крайният получател не е представил разходооправдателни документи, с което е бил нарушен чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗУСЕФСУ и 2 700.00 лева по фактура с № [ЕГН] от 15.10.2020 г., издадена от „ВВН-ТРАВЪЛ“ ООД, въз основа на договор за наем на пътнически автобус от дата 02.01.2020 г. От предоставеният договор е било установено, че съгласно чл. 2 се дължи наем в размер на 180.00 лева без ДДС на ден, като периода на фактуриране и отчитане е на три месеца. Посочената фактура е била за периода 01.01.2020 г. - 31.03.2020 г. за 90 дни, или общо 16 200.00 лева. По процедурата са били допустими разходи след 01.02.2020 г., съгласно т. 14.1 „Условия за допустимост на разходите“: „За да бъдат допустими разходите по настоящата схема за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ трябва да отговарят на следните условия:....а именно да бъдат извършени след 01.02.2020 г. и до крайната дата на изпълнение на заявлението за подкрепа.“ След отправени забележки крайният получател е редуцирал разхода до 13 500.00 лева, но от УО е прието, че допустими са само разходите за периода след 01.02.2020 г. - 29 дни за февруари и 31 дни за март, или общо 60 дни за сумата от 10 800.00 лв., поради което е прието отново, че разходите са недопустими, тъй като надвишават допустимия размер разходи от 10 800.00 лева със сумата от 2 700.00 лева, поради което е прието, че същите са направени в противоречие на чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕФСУ.

- по договор с № BG16RFOP002-2.091-0032-C01 с краен получател „ДАРИ КОМЕРС“ ООД в размер на 815.30 лева; Установено е било, че периода на изпълнение по договора е от 09.12.2020 г. до 09.06.2021г. като финалният отчет се подава в едномесечен срок след изтичане на срока за изпълнение, регламентиран в чл. 2.6 от Общите условия към АДБФП, или в срок до 09.07.2021 г. Получателя е бил представил финален отчет предсрочно на 01.06.2021 г., в който е

посочил за дата на приключване 30.05.2021 г. и е прието, че проекта е изпълнен и отчетен предсрочно с оглед на което се формирани недопустими за финансиране разходи за застраховки. Първата - по сметка за изплатени суми № 21030916071678 от 09.03.2021 към полица с № 440120220009029 в размер на 59.08 лева с период 12 месеца, считано от 09.06.2020 - 08.06.2021 г. Втората е по сметка за изплатени суми № P011253057 от 09.03.2021 към полица с № BG/22/120001580204 в размер на 20.49 лева с период 12 месеца, считано от 10.06.2020 до 09.06.2021 г. В решението е посочено, че са допустими само разходи след 01.02.2020 г. и до 30.05.2021 г., поради което тези претендирани за верификация разходи противоречат на чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗУСЕФСУ. Също така е било установено, че към отчетните документи не е представена сметка за изплатените суми за първата вноска по полица 440120220009029 от 10.06.2020 от „ДЗИ - ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД в размер на 546.96 лева, поради което претендираните за верификация разходи противоречат на чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗУСЕФСУ, както и е било установено дублиране на отчетените разходи по сметка за изплатени суми P00995817S от 12.08.2020 от застрахователна компания „ЛЕВ ИНС“ АД в размер на 188.77 лева, поради което за тези претендирани за верификация разходи е прието, че противоречат на чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕФСУ.

- по договор с № BG16RF0P002-2.091-0033-C01 с краен получател „М – БУС“ ООД неверифицирани разходи в общ размер на 357.28 лв., от които 272.89 лева по предявена цялата стойност в размер на 509.40 лв. без ДДС по фактура с № [ЕГН] от 25.02.2020 г., издадена от „ВОДОСНАБДЯВАНЕ И КАНАЛИЗАЦИЯ“ ЕАД за предоставена услуга за периода от 17.01.2020 г. до 13.02.2020 г. и 84.39 лв. по фактура с № [ЕГН] от 24.02.2020, издадена от същият доставчик за услуги за периода от 04.01.2020 до 31.01.2020 г. УО е приел за недопустими за финансиране тези разходи в размер на 272.89 лева за периода от 17.01.2020 до 31.01.2020 г. и 04.01.2020 до 31.01.2020 г., тъй като тези претендирани за верификация разходи противоречат на чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕФСУ, направени са били преди 01.02.2020 г.

- по договор с № BG16RF0P002-2.091-0083-C01 с краен получател „М и М Т.“ - недопустими разходи в размер на 13 587.37, тъй като не е можело да се приеме съпоставимост на офертите. В решението на УО на ОПИК е посочено, че от приложените сканирани оферти едната от „ЮМЕКС ПЕТРОЛИУМ“ ЕООД е с дата 13.04.2020 г., а другата „МЕТАЛКОМ ИНВЕСТ“ ЕООД е с дата 22.09.2020 г., поради което е констатирано, че офертата от „ЮМЕКС ПЕТРОЛИУМ“ ЕООД не е била релевантна към момента на избора - от месец септември 2020 г. (т.е. е 5 месеца по-късно), както и не е можело да се приеме, че офертите са съпоставими и на пазарна цена предвид дългия период от време между издаването им и за продукт - гориво, чиито цени са изключително динамични на пазара, поради което не са били спазени изискванията на подточка 1 от точка 14.2. „Допустими разходи“ от Условията за кандидатстване и тези претендирани за верификация разходи противоречат на чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕФСУ.

- по договор с № BG16RF0P002-2.091-0115-C01 с краен получател „ЕЛИТ 94 – М.ПАВЛОВ“ ООД общо в размер на 2 862.63 лева. На първо място са били приети за недопустими разходи по фактури с № 10112544 от 28.08.2020 и с № 10112581 от 31.08.2020 на „БАЛГЕРИТЪН ТРАК СЪРВИС“ ООД в размер на 46.22 лв. и фактура с № 1121 от 09.09.2020 в размер на 61.33 лева на „БД АУТО“ ЕООД, за които е било прието, че липсва гриф „Оригинал“ и същите не отговарят на чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕФСУ, поради несъответствие с разпоредбите на чл. 78, ал.1, т. 2 и чл. 79, ал. 7 от Правилника за прилагане на Закона за данък върху добавената стойност. На следващо място за недопустими са приети разходи по четири броя застрахователни полици, тъй като попадат в обхвата на недопустимите разходи, съгласно точка 14.3. Недопустими разходи от Условия за кандидатстване и условия за изпълнение за предоставяне на безвъзмездна

финансова помощ, както следва: застрахователна полица с № BG/22/120002624336 от 15.09.2020 от застрахователна компания „ЛЕВ ИНС“ АД за сумата от 160.97 лева, тъй като от представените документи услугата е приета с предназначение за лични нужди, застраховано е било лицето Д. Й., а полицата не е издадена на името и в полза на дружеството, „ЕЛИТ 94 - М.П. ООД“; втората полица с № BG/22/121000473267 от 09.02.2021 за сумата от 132.01 лева, от същото застрахователно дружество отново не е била издадена от името и в полза на дружеството; третата с № 4704210100G007S5 от 10.02.2021 г. от застрахователно дружество „БУЛИСТРАД ВИЕНА ИНШУРЪНС ГРУП“ ЕАД за сумата от 2 201.82 лв., също така не е била издадена на името и полза на дружеството и четвъртата с № BO/22/120001618672 от 12.06.2020 от „ЛЕВ ИНС“ АД за сумата от – 260.28 лв., застрахован „ДСК Лизинг“ АД като отново полицата не е издадена на името на дружеството и в негова полза, поради което е констатирано, че тези претендиращи за верификация разходи противоречат на чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗУСЕФСУ.

- по договор с № BG16RFOP002-2.091-0137-C01 с краен получател „ПОПОВ - ГМ“ ЕООД, за недопустими са били определени разходи в размер на 1 241.39 лв. по фактура с № [ЕГН] от 28.10.2020 г., издадена от „БИГ ФРУТ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] за извършени разходи в периода след обявяване на процедурата, а именно 21.10.2020 г. УО се е позовал на чл. 50 от ЗУСЕФСУ като е приел, че извършени разходи за гориво преди и след обявяване на процедурата са на стойност 42 921.39 лв., от които 1 241.39 лв. са извършени след обявяване на процедурата и за тях не е била проведена процедура с публична покана, поради което разходът е приет за недопустим на основание чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕФСУ.

- по договор с № BG16RFOP002-2.091-0229-C01 с краен получател „МЕТТРАНС – 2005“ ЕООД - разходи в размер на 360.05 лева, тъй като е констатирано, че фактура с № [ЕГН] от 20.01.2021 г. с изпълнител „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД на стойност 360.05 лева. е с липсващ гриф „Оригинал“, който е задължителен реквизит, съгласно чл. 78, ал. 1, т.2 и чл. 79, ал. 7 от Правилник за прилагане на закона за данък върху добавената стойност, поради което претендиращите за верификация разходи са приети за недопустими за финансиране на основание чл. 57, ал.1, т. 4 от ЗУСЕФСУ.

На 10.09.2024г. е издадено оспорваното Решение № РД-02-16-698 от 10.09.2024г. от ръководителя на Управляващия орган на оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност 2014-2020 г.“ като е постановен отказ за верификация на гореописаните разходи в общ размер на 24 677.84.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от активно легитимирано лице - адресат на оспорения индивидуален административен акт, имащ право и интерес от обжалването, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, във вр. чл. 73, ал. 4 от ЗУСЕФСУ, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е частично основателна по отношение частта на административния акт, предмет на настоящия правен спор.

Решение № РД-02-16-698 от 10.09.2024 г. на ръководителя на Управляващия орган на оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност 2014-2020 г.“ е издадено от компетентен орган съгласно Заповед № РД-14-161 от 23.04.2024 г., изменена със Заповед № РД-14-22 от 07.06.2024 г. на министъра на иновациите и растежа, в предвидената от закона писмена форма, но при съществени процесуални нарушения, поради следното:

Всеки индивидуален административен акт, какъвто безспорно е и актът, с който органът отказва верифициране на разходи, тъй като е издаден от административен орган по смисъла на § 1, т. 1 от АПК засяга, по смисъла на чл. 120, ал. 2 от Конституцията, права и законни интереси на бенефициента, и за да бъде законосъобразен е необходимо да отговаря на изискванията за

законосъобразност по смисъла на чл. 146 от АПК, включително това за форма – чл. 146, т. 2 от АПК. Конкретните изисквания към формата на административния акт са посочени в чл. 59 АПК. Не е достатъчно актът да бъде издаден в писмена форма. Кодексът сочи, че когато актът се издава в писмена форма, той следва да има регламентираното в ал. 2 на чл. 59 от АПК съдържание, а т. 4 от тази разпоредба указва задължението за посочване на фактически и правни основания. Липсата на фактически и правни основания или тяхното пълно несъответствие на предмета на акта е съществено нарушение на изискването за форма и самостоятелно основание за отмяна на акта, а несъответствието на правните основания на фактите по делото е основание за материална незаконосъобразност на акта.

Предоставянето на безвъзмездна финансова помощ за осъществяването на одобрени по надлежния ред проекти е подчинено на различни условия, но най-общо те могат да бъдат определени като спазване на приложимото през програмния период право на Европейския съюз и на свързаното с него национално право. Гарантирането на това основно изискване става, чрез два правни инструмента - верификацията на разходите и финансовата корекция.

Уредбата на производството по верификация на разходи се съдържа в чл. 60 - чл. 68 от ЗУСЕФСУ. Съгласно чл. 62 ал.1 и ал. 2 от с.з., междинни и окончателни плащания се извършват след верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и при наличие на физически и финансов напредък на проекта. Чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган.

Съгласно чл. 62, ал. 3 от ЗУСЕФСУ, УО извършва верифициране на разходите въз основа на проверка на документите, представени към искането за плащане и на проверки на място, когато това е приложимо. Общите условия за допустимост на разходите са регламентирани в чл. 57 и чл. 58 от ЗУСЕФСУ.

За да откаже верификация на разходите, ръководителят на УО на ОПИК е приел, че дружествата кандидати „МЕРИТРАНС – 2017“ ЕООД, „ГРУП ПЛЮС“ ЕООД, „ВИТ АВТО ТРАНС“ ЕООД и „МЕТРО ПЛЮС“ ООД са избрани в нарушение на т. 13 и т. 15 от Условията за кандидатстване; прието е, че са недопустими кандидати и не попадат в целевата група по процедурата, тъй като не са микро, малки и средни предприятия. С оглед горното претендираните за верификация разходи в общ размер 856 632.22 лв. са недопустими на основание чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕФСУ.

В Условия за кандидатстване с проектни предложения за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност 2014-2020“ по „Процедура чрез директно предоставяне с № BG16RFOP2-2.G79 „Подкрепа за МСП, извършващи автобусни превози, за преодоляване на икономическите последствия от COVID-19, чрез прилагане на схема за подпомагане от Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията“ в т. 13 „Дейности, допустими за финансиране“ е посочено, че „допустимите за финансиране дейности следва да имат за свой основен предмет постигането на целта на настоящата процедура, чрез директно предоставяне, а именно: да се осигури оперативен капитал за българските микро, макро и средни предприятия, извършващи автобусни превози, за справяне с последиците от пандемията COVID-19“, а съгласно т. 15 „Допустими целеви групи (ако е приложимо) - „ Сред целевите групи по настоящата процедура, чрез предоставят на безвъзмездна финансова помощ се включват: микро, малки и средни предприятия...“

За определяне на целевата група, в която попада всяко едно от предприятията, административният орган е приел, че кандидатите на които разхода е определен като недопустим са в свързаност с други предприятия.

Правната норма на член 3 от Закона за малките и средни предприятия е нормата, която дефинира характеристиките на видовете предприятия (според средносписъчен състав на персонала и

годишен оборот), като в чл.4 е регламентирано, че при изчисляване на данните по чл.3 се взема предвид дали предприятието е независимо, партньор или свързано. Съответно, съгласно нормата на чл. 4б, ал. 2 от ЗМСП категорията микро, малко и средно предприятие се определя на базата на две последователни години, в които предприятието превиши или слезе под границите по чл. 3. В случай, че данните за последните две приключени финансови години не потвърждават статуса на микро/ малко/средно предприятие, се вземат предвид тези за предходните две последователни финансови години, в които предприятието запазва своите параметри по член 3 от ЗМСП, без промяна. Като в ал. 1 е посочено, че данните по чл. 3 се определят на базата на предходната финансова година.

Разпоредбата на чл. 4, ал. 8 от ЗМСП регламентира хипотезите, при които предприятията се считат за свързани. Нормата съдържа няколко фактически състава като всеки се характеризира с три кумулативни елемента - първо, предприятия, които осъществяват помежду си някое от отношенията по ал. 5, второ, това отношение се осъществява чрез физическо лице или група от физически лица, които действат съвместно, и трето, дейността или част от нея предприятията извършват на същия съответен или на вертикално свързан пазар.

В ал. 5, чл. 4 от с.з. е определено, че свързани предприятия са предприятията, между които съществува някое от следните отношения:

1. едното предприятие притежава повече от половината от броя на гласовете в общото събрание на другото предприятие;
2. едното предприятие има право да назначава или освобождава повече от половината от членовете на изпълнителния, управителния или надзорния орган на другото предприятие;
3. едното предприятие има право да упражнява решаващо влияние върху другото предприятие по силата на договор, сключен между тях, или на клауза в неговия устав, учредителен договор или друг учредителен акт;
4. предприятие, което е акционер, съдружник или член в друго предприятие, контролира самостоятелно повече от половината от броя на гласовете в общото събрание на това предприятие по силата на споразумение с други акционери, съдружници или членове.

Относно „МЕРИТРАНС – 2017“ ЕООД: от събраните по преписката доказателства се установява, че едноличният собственик на капитала на „МЕРИТРАНС – 2017“ ЕООД е физическото лице П. А. П., което е едновременно едноличен собственик на капитала и на „АВТОБУСНИ ПРЕВОЗИ ПЛОВДИВ“ ЕООД. Двете дружества осъществяват дейност в един и същ икономически сектор – автобусен транспорт, поради което следва да се приеме, че извършват дейност на същия съответен пазар по смисъла на чл. 4, ал. 8 от ЗМСП. При наличието на общ контрол чрез физическо лице и осъществяване на дейност на същия пазар, между двете дружества е налице свързаност по смисъла на чл. 4, ал. 8 във връзка с ал. 5 от ЗМСП. От данните, съдържащи се в информационна система АПИС, се установява, че средносписъчният брой на заетите лица в „АВТОБУСНИ ПРЕВОЗИ ПЛОВДИВ“ ЕООД за периода 2018–2019г. надвишава 250 лица. След агрегиране на показателите на свързаните предприятия правилно е прието, че са надвишени праговете по чл. 3, ал. 1 ЗМСП, поради което кандидатът не отговаря на критериите за микро, малко или средно предприятие. В този смисъл изводът на Управляващия орган, че „МЕРИТРАНС – 2017“ ЕООД представлява голямо предприятие и е недопустимо за финансиране, е законосъобразен и обоснован. (заб. данните за свързаност и средносписъчен брой на заети лица са публично достъпни в Търговския регистър за двете дружества и публикуваните конкретно на Автобусни превози П. ЕООД приложения към ГФО за съответните периоди, където е посочен персонала).

Относно „ГРУП ПЛЮС“ ЕООД: от фактическа страна се установява, че през релевантните периоди едноличен собственик на капитала на „ГРУП ПЛЮС“ ЕООД са били последователно търговските дружества „ЕТАП – АДРЕСС“ АД и „ТРАНСПЕКТ“ АД. Налице са контролни участия, включително притежание на повече от 50 на сто от капитала, както и участия в други предприятия партньори и свързани предприятия. От събраните доказателства, включително публично достъпни годишни отчети и данни от информационна система АПИС, се установява, че чрез веригата на собственост и контрол са налице отношения по чл. 4, ал. 5 и ал. 7 ЗМСП. Допълнително е установена свързаност и чрез предприятия партньори, които от своя страна са свързани с други икономически субекти, което налага пълно агрегиране на показателите. След събиране на данните за заетите лица в свързаните предприятия правилно е прието, че средносписъчният брой на персонала надвишава 250 лица (за 2018 г. от публично достъпните данни в ТР, в т.ч. и приложенията към ГФО се установява, че „ГРУП ПЛЮС“ ЕООД има средно 112 заети лица; едноличен собственик на капитала е „ЕТАП – АДРЕСС“ АД; „ЕТАП – АДРЕСС“ АД има около 50 средно заети лица за 2018 г. „ЕТАП – АДРЕСС“ АД за 2018 г. притежава 100 % от капитала на „ДОДО БИЙЧ“ ЕООД – със средно 8–10 заети лица и „МИНЕРАЛНА ВОДА КОМ“ ЕАД – със средно 70–75 заети лица; участва с 37.5 % в капитала на „ЦЕНТРАЛНА АВТОГАРА – С.“, което пък е свързано с „ЛИТЕКС КОМЕРС“ АД, което е свързано предприятие на предприятие партньор на кандидата.

За 2019г. от същите публично достъпни данни в ТР се установява, че едноличен собственик на капитала на „ГРУП ПЛЮС“ ЕООД е „ТРАНСПЕКТ“ АД, което притежава 86 % от капитала на „ЮНИОН ИВКОНИ“ ООД; „ГРУП ПЛЮС“ ЕООД притежава 14 % от капитала на „ЮНИОН ИВКОНИ“ ООД. общият брой на заетите лица в „ГРУП ПЛЮС“ ЕООД, „ТРАНСПЕКТ“ АД и свързаните и партньорските предприятия за 2019 г. надвишава 250 лица, като само персонала на Ю. И. превишава е над 600 човека)

При тези обстоятелства законосъобразно е направен извод, че „ГРУП ПЛЮС“ ЕООД не попада в категорията на микро, малки или средни предприятия по смисъла на чл. 3 ЗМСП.

Относно „ВИТ АВТО ТРАНС“ ЕООД: по отношение на това дружество Управляващият орган е приел, че не е микро, малко или средно предприятие, като се е позовал на обстоятелството, че едноличен собственик на капитала е „ЛЕВ КОРПОРАЦИЯ“ АД, което от своя страна е едноличен или мажоритарен собственик на капитала на множество други предприятия. Действително, от събраните доказателства може да се направи извод за наличие на свързаност по смисъла на чл. 4, ал. 5 ЗМСП. Въпреки това, в административната преписка липсват конкретни и проверими данни относно средносписъчния брой на заетите лица, оборота и стойността на активите на всички свързани предприятия, които да позволят извършването на необходимата агрегация по чл. 3 ЗМСП. Само по себе си наличието на свързаност не е достатъчно основание предприятието да бъде квалифицирано като голямо, без да е установено по безспорен начин надвишаването на приложимите законови прагове. При липса на такива конкретни количествени показатели изводът на Управляващия орган се основава на предположение, а не на пълно фактическо изясняване на случая. Ето защо в тази част приетото от Управляващия орган не може да се счете за надлежно обосновано.

Сходен е изводът и относно „МЕТРО ПЛЮС“ ООД. За това дружество е установено наличие на свързано предприятие, регистрирано в Република Турция. Въпреки изискването за представяне на допълнителни документи, по преписката не са събрани конкретни данни относно

числеността на персонала, оборота и активите на чуждестранното дружество. Управляващият орган е обосновал извода си за недопустимост с обстоятелството, че поради липса на информация не може да се установи дали предприятието отговаря на изискванията за МСП. Този подход обаче не позволява да се направи категоричен извод, че са надвишени праговете по чл. 3 ЗМСП. При липса на конкретни количествени данни за свързаното предприятие не може да се приеме за доказано, че кандидатът представлява голямо предприятие. Следователно и в този случай фактическата основа на административния акт е непълна, което поставя под съмнение неговата законосъобразност.

С оглед горното съдът намира, че Управляващият орган е достигнал до правилни и обосновани изводи по отношение на „МЕРИТРАНС – 2017“ ЕООД и „ГРУП ПЛЮС“ ЕООД. По отношение на „ВИТ АВТО ТРАНС“ ЕООД и „МЕТРО ПЛЮС“ ООД обаче не са събрани достатъчно доказателства, които да позволят законосъобразно прилагане на чл. 3 и чл. 4 ЗМСП и да обосноват квалифицирането им като големи предприятия, поради което административният акт в тази част следва да се отмени.

По отношение на определените за недопустими разходи в т. 2 от решението на РУ на ОПИК, съдът съобрази следното:

Съгласно нормата на чл. 57, ал. 1 от ЗУСЕФСУ, разходите са допустими, за които са осъществени едновременно следните условия: 1.) разходите са за дейности, съответстващи на критериите за подбор на операции и се извършват от допустими бенефициенти; 2.) разходите попадат във включени в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект категории разходи; 3.) разходите са за реално доставени продукти, извършени услуги и строителни дейности; 4.) разходите са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство; 5.) разходите са отразени в счетоводната документация на бенефициента чрез отделни счетоводни аналитични сметки или в отделна счетоводна система; 6.) за направените разходи е налична одитна следа и са спазени изискванията за съхраняване на документите и 7.) разходите са съобразени с приложимите правила за предоставяне на държавни помощи. Липсата на някои от тях води до недопустимостта им.

По договора с краен получател „КАЛЕЯ“ ООД, УО приема за недопустими разходи в размер на 3 110.00 лева по фактура с № [ЕГН] от 27.05.2020 г., издадена от дружеството „ПРИМЕКС“ ЕООД, тъй като не са били представени разходооправдателни документи, с което е нарушена разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗУСЕФСУ. Разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗУСЕФСУ изисква за разхода да е налична одитна следа съгласно изискванията на член 25, параграф 1, б. „б“ от Регламент № 480/2014, а именно одитната следа да е такава, че да дава възможност за равняване на сертифицираните пред Комисията обобщени суми с подробните данни от счетоводните регистри и разходооправдателните документи, с които разполагат управляващият орган и бенефициерът по отношение на финансираните операции.

От обстоятелствената част на оспореният акт не става ясно кой допустим разход не е отчетен правилно, също така с оглед на така изложените мотиви и дадената правна квалификация на нарушението, съдът приема, че в оспорения акт не са посочени кои са разходооправдателни документи, които трябва да се съхраняват и които не са представени, поради което акта е незаконосъобразен в тази част и следва да се отмени.

Също така за недопустими са приети и разходи в размер на 2 700.00 лева по фактура с № [ЕГН] от 15.10.2020 г., издадена от „ВВН-ТРАВЪЛ“ ООД, въз основа на договор за наем на пътнически автобус от дата 02.01.2020 г., защото надвишават допустимия размер разходи от 10 800.00 лева,

като е прието, че това е противоречие на чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕФСУ.

Съдът приема за законосъобразен акта в тази част, тъй като РУО е мотивирал отказа си за нарушение на изискването разходите да са извършени законосъобразно, съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство. В Регламент (ЕС) 2020/460 на Европейския парламент и на Съвета от 30 март 2020 година в ал. 7 е посочено, че „за да се отговори незабавно на последиците от кризата, засягаща общественото здраве, разходите за операции за укрепване на капацитета за реагиране при кризи следва да бъдат допустими, считано от 1 февруари 2020 г.“, също така и в чл. 2 от Изменения на Регламент (ЕС) № 1303/2013 е посочено, че „В член 65, параграф 10 се добавя следната алинея: „Чрез дерогация от параграф 9, разходите за операции за укрепване на капацитета за реагиране при кризи в контекста на избухването на COVID-19 са допустими, считано от 1 февруари 2020 г.“. По обявената процедурата са били допустими разходи след 01.02.2020 г., съгласно т. 14.1 „Условия за допустимост на разходите“, а именно „За да бъдат допустими разходите по настоящата схема за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ трябва да отговарят на следните условия:.... да бъдат извършени след 01.02.2020 г. и до крайната дата на изпълнение на заявлението за подкрепа, поради което правилно от УО на ОПИК е прието, че периода от 01 до 31.01.2020 г. не се дължи наем, като допустимите разходи са за 60 дни след 01.02.2020 г. в общ размер 10 800.00 лева. Въпреки дадената възможност за редуциране на разходите и приложената фактура в размер 13 500.00 лева, не съответства на допустимите разходи, като правилно УО е редуцирал допустимостта им до 10 800.00 лева. Фактическите констатации изложени от УО са обвързани с нарушените правни норми на българското законодателство и нормите на ЕС.

По договора с краен получател „ДАРИ КОМЕРС“ ООД, УО определя за недопустими разходите в общ размер на 815.30 лева. Съдът приема акта за незаконосъобразен, поради следното: по сметка за изплатени суми № 21030916071678 от 09.03.2021 към полица с № 440120220009029 в размер на 59.08 лева и по сметка за изплатени суми № P011253057 от 09.03.2021 към полица с № BG/22/120001580204 в размер на 20.49 лева е констатирано нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗУСЕФСУ като са приети за допустими само разходи след 01.02.2020 г. и до 30.05.2021 г.

Периодът на изпълнение по договора е от 09.12.2020 г. до 09.06.2021 г. и съгласно чл. 2.6 от Общите условия към него, финалният отчет се подава в едномесечен срок след изтичане на срока за изпълнение. Отчета е представен предсрочно на 01.06.2021 г. като крайният получател е посочил дата на приключване - 31.05.2021 г., поради което правилно УО е приел същата дата като крайна дата на изпълнение на заявлението за подкрепа. Следва да бъде отбелязано и че съгласно условията за кандидатстване по процедура, за да бъдат допустими, разходите следва да бъдат извършени след 01.02.2020 г. и до крайната дата на изпълнението на заявлението за подкрепа, поради което допустими са разходи в период 01.02.2020 г. – 31.05.2021 г. Полица с № 440120220009029 в размер на 59.08 лева е с период от 09.06.2020 - 08.06.2021 г., а полица с № BG/22/120001580204 в размер на 20.49 лева е с период от 10.06.2020 до 09.06.2021 г. като и в двете посочените сметки за изплатените суми са от 09.03.2021 г., т.е. разходите са извършени в допустимият период, а самата полица е с период на действие 12 месеца от дата на сключването ѝ, в случая от 09.06.2020 г. и от 10.06.2020 г., поради , което не е нарушена нормата на чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗУСЕФСУ.

По този договор е приет за недопустим разход в размер на 546.96 лева, като е прието, че претендираните за верификация разходи противоречат на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗУСЕФСУ. Както бе посочено по-горе, разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗУСЕФСУ изисква за разхода да е налична одитна следа съгласно изискванията на член 25, параграф 1, б. „б“ от Регламент № 480/2014 се

изисква одитната следа да е такава, че да дава възможност за равняване на сертифицираните пред Комисията обобщени суми, с подробните данни от счетоводните регистри и разходооправдателните документи, с които разполагат управляващият орган и бенефициерът по отношение на съфинансираните операции.

Органът е посочил недопустим разход – вноска по полица № 440120220009029 от 10.06.2020 от „ДЗИ - ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД, като към нея не е представена сметка за изплатените суми, което за съда не е нарушение на т. 6, тъй като номерът на сметката не представлява данни от счетоводните регистри и не е разходооправдателен документ, който да не дава възможност да бъде извършен анализ, за да бъде установено дали разхода е допустим или не.

На последно място за този краен получател е отказа верификация на разходи в размер на 188.77 лева като е прието, че противоречат на чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕФСУ, защото е било установено дублиране на отчетените разходи по сметка за изплатени суми с № P00995817S от 12.08.2020 от застрахователна компания „ЛЕВ ИНС“ АД. Съдът приема, че УО не е мотивирал отказа си за нарушение на изискването разходите да са извършени законосъобразно, съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство, тъй като само декларативно е посочено дублиране на отчетени разходи, без да е изложил кои са тези отчетни разходи, попадат ли в категорията на допустими, както и мотиви за това кои разпоредби са нарушени от българското и законодателството на ЕС.

По договора с краен получател „М – БУС“ ООД, УО определя за недопустими разходите в общ размер на 357.28 лева за нарушена разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗУСЕФСУ. Разходът в размер на 272.89 лева е по фактура с № [ЕГН] от 25.02.2020 г., за предоставена услуга за периода от 17.01.2020 г. до 13.02.2020 г. и 84.39 лв. по фактура с № [ЕГН] от 24.02.2020 г., за услуги за периода от 04.01.2020 до 31.01.2020 г. издадени от „ВОДОСНАБДЯВАНЕ И КАНАЛИЗАЦИЯ“ ЕАД са правилно определен от УО на ОПИК за недопустими, тъй като разходите не са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство. В Регламент (ЕС) 2020/460 на Европейския парламент и на Съвета от 30 март 2020 година в ал. 7 е посочено, че „за да се отговори незабавно на последиците от кризата, засягаща общественото здраве, разходите за операции за укрепване на капацитета за реагиране при кризи следва да бъдат допустими, считано от 1 февруари 2020 г.“, също така и в чл. 2 от Изменения на Регламент (ЕС) № 1303/2013 е посочено, че „В член 65, параграф 10 се добавя следната алинея: „Чрез дерогация от параграф 9, разходите за операции за укрепване на капацитета за реагиране при кризи в контекста на избухването на COVID-19 са допустими, считано от 1 февруари 2020 г.“ По обявената процедурата са били допустими разходи след 01.02.2020 г., съгласно т. 14.1 „За да бъдат допустими разходите по настоящата схема за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ трябва да отговарят на следните условия:.... да бъдат извършени след 01.02.2020 г. и до крайната дата на изпълнение на заявлението за подкрепа, поради което недопустими се явяват разходи извършени от крайният получател в периода преди датата 01.02.2020 г. С оглед на това претендираните разходи за извършените услуги по фактурите за периода от 04/17.01 до 31.01.2020 г. противоречат на Условието и Регламент (ЕС) 2020/460 и Регламент (ЕС) № 1303/2013, за което административния орган е изложил фактически констатации и правни мотиви.

По договора с краен получател „МиМ ТРАВЕЛ“ ООД, УО определя за недопустими разходите в размер на 13 587.37 лева за нарушена разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕФСУ. Предявен е разход за верификация по фактура с № [ЕГН] от дата 25.09.2020 г., издадена от дружеството „ЮМЕКС ПЕТРОЛИУМ“ ЕООД в размер на 13 587.37 лева. В Регламент (ЕС, Евратом) 2018/1046 на Европейския парламент и на Съвета от 18 юли 2018 година в Глава 7, „Принцип на

добро финансово управление и качество на изпълнението“ в чл. 33, буква а) е посочено, че „бюджетните кредити се използват в съответствие с принципа на добро финансово управление и следователно се изпълняват, като се спазва принципа на икономичност, според който ресурсите, използвани от съответната институция на Съюза за осъществяване на нейните дейности, се предоставят своевременно, в подходящо количество и качество и на най-добрата цена.“ С оглед на изложеното, за да бъде определена най-добра цена, следва да бъдат приложени оферти, за един и същи вид продукт/услуга и количество, със сходни дати на предлагане. В Условието за кандидатстване по схема за набиране на заявления за подкрепа точка 14.2 „Допустими разходи“ съдържа „за разходите, направени в периода от 01.02.2020 г. до обявяването на процедурата, редът за избор на изпълнител съгласно разпоредбите на ЗУСЕСИФ и ПМС № 160/2016 г. не се прилага. Допълнително, за да са допустими направените разходи, цената за тях следва да е пазарна, за доказване на което при отчитане крайните ползватели на помощта следва да представят не по-малко от 2 (две) съпоставими оферти, пазарно проучване или друго доказателство (че цената е пазарна) за съответната отчетената услуга/доставка на суровини, материали или консумативи“.

От крайният получател са представени два броя оферти – от „ЮМЕКС ПЕТРОЛИУМ“ ЕООД с дата 13.04.2020 г. и от „МЕТАЛКОМ ИНВЕСТ“ ЕООД с дата 22.09.2020 г. Видно от датите им на издаване същите не са нито от един и същи ден, нито пък са в приблизителни дни един от друг, а са с голям интервал между тях - пет месеца, поради което съда не приема, че офертите са съпоставими. Претендираните разходи са по фактура от 25.09.2020 г. , за която може да бъде съпоставима офертата от „МЕТАЛКОМ ИНВЕСТ“ ЕООД, но в никакъв случай тази издадена от 13.05.2020 г., поради големия диапазон от време между тях, при непрестанна динамичност и променливост в стойността на горивото. По тези съображения съдът приема, че крайният получател не е представил минимум две съпоставими оферти, поради което не може да бъде определено и безспорно, че ресурсът е използван по най-добрия начин за целите на финансирането. С оглед на изложеното въз основа на фактическите основания, органа се е мотивирал по отношение на приложимото право на Европейския съюз като е посочил и нарушената норма.

По договора с краен получател „ЕЛИТ 94 – М.ПАВЛОВ“ ООД, УО определя за недопустими разходите общо в размер на 2 862.63 лева.От крайният получател са били представени фактури с № 10112544 от 28.08.2020 и с № 10112581 от 31.08.2020 от дружеството „БАЛГЕРИЪН ТРАК СЪРВИС“ ООД в размер на 46.22 лв. и фактура с № 1121 от 09.09.2020 в размер на 61.33 лева от „БД АУТО“ ЕООД с липсващ гриф „Оригинал“, за които е прието от УО същите не отговарят на чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕФСУ.

Съгласно разпоредбата на чл. 79, ал. 7 от Правилник за прилагане на Закона за данък върху добавена стойност (ППЗДДС, Правилника), оригиналът на фактурата се предоставя на получателя по доставката. А в нормата на чл. 78, ал. 1 от същият правилник, бланките на фактурите и известията към тях, издавани от регистрирани по закона лица на основание, различно от регистрация по чл. 97а, чл. 99, чл. 100, ал. 2, чл. 154 и/или чл. 156 от закона, трябва да съдържат трайно вписани при отпечатването: т.1 - пореден номер; т. 2 - гриф „оригинал“ на първия екземпляр; т. 3 - наименование, идентификационен номер на лицето, което ще ги издава; и т. 4 - идентификационен номер по ДДС по чл. 94, ал. 2 от закона.

Предпоставка за упражняване правото разходите да бъдат верифицирани, едно от изискванията е притежаване на документ - фактура, с точно определено съдържание, които следва да бъдат стриктно изпълнени. В случая разходите са недопустими, тъй като крайният получател не е притежавал данъчен документ, съставен съобразно изискванията на чл. 78, ал. 1, т. 2 от ППЗДДС, съгласно което фактурата трябва да съдържа трайно вписан при отпечатването гриф „оригинал“

на първия екземпляр, поради което правилно е определен разхода за недопустим от УО. В мотивите си административният орган изрично е посочил нормата от ППЗДДС и правилно е констатирал, че е налице нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕФСУ.

На следващо място за недопустими са приети разходи в размер на 160.97 лева по застрахователна полица с № BG/22/120002624336 от 15.09.2020 г.; в размер на 132.01 лева по застрахователна полица с № BG/22/121000473267 от 09.02.2021 г.; в размер на 260.28 лева по застрахователна полица с № BO/22/120001618672 от 12.06.2020 г. издадени от застрахователна компания „ЛЕВ ИНС“ АД, както и в размер на 2 201.82 лева по застрахователна полица с № 4704210100G007S5 от 10.02.2021 от застрахователно дружество „БУЛСТРАД ВИЕНА ИНШУРЪНС ГРУП“ ЕАД. Четирите броя застрахователни полици не са издадени на името крайният получател и в негова полза. Юридическото лице има своя собственост, която е различна от собствеността на нейните управители или собственици на капитала. Също така собствеността му не следва да се смесва със собствеността на когото и да е, част от управителните й органи, собственици на капитал или служители. Юридическото лице като търговец по см. на чл. 1 от ТЗ извършва своята дейност за своя сметка и в тази връзка не следва да бъдат сключвани застраховки или друг вид полици имащи отношение към предмета на дейността на юридическото лице на името на други физически лица, поради което съда приема, че правилно ОУ приема че тези разходи противоречат на чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗУСЕФСУ

По договора с краен получател „ПОПОВ - ГМ“ ЕООД, УО определя за недопустими разходите общо в размер на 1 241.39 лева за нарушена разпоредба на чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕФСУ. По договора са извършени разходи за гориво преди и след обявяване на процедурата на стойност 42 921.39 лв., като от тях 1 241.39 лв. са извършени на 21.10.2020 г. след обявяване на процедурата по фактура с № [ЕГН] от 28.10.2020, издадена от „БИГ ФРУТ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК]. В Условия за изпълнение за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност 2014-2020 г.“ в т. 28 е посочено, че „За разходите, направени в периода от 01.02.2020 г. до обявяването на процедурата редът за избор на изпълнител съгласно разпоредбите на ЗУСЕСИФ и ПМС № 160/2016 г. не се прилага.“ Процедурата е обявена на 02.10.2020 г.

В нормата на чл. 50 от ЗУСЕФСУ (обн. ДВ, бр. 101 от 2015 г., преди изменението в ДВ, бр. 51 от 2022 г.) в чл. 1 е уредено, че бенефициентите по чл. 49, ал. 2, т. 2 определят изпълнител след провеждане на процедура за избор с публична покана при спазване принципите на свободна и лоялна конкуренция, равнопоставеност и недопускане на дискриминация, а в ал. 2 е посочено, че процедура за избор с публична покана се провежда, когато размерът на предоставената безвъзмездна финансова помощ е по-голям от 50 на сто от общата сума на одобрения проект и прогнозната стойност за: 1. строителство, в т. ч. съфинансирането от страна на бенефициента, без данък върху добавената стойност, е равна или по-висока от 50 000 лв.; 2. доставки или услуги, в т. ч. съфинансирането от страна на бенефициента, без данък върху добавената стойност, е равна или по-висока от 30 000 лв., а в ал. 3 се съдържа, че процедура за избор с публична покана се провежда и когато размерът на предоставената безвъзмездна финансова помощ е равен или по-малък от 50 на сто от общата сума на одобрения проект, ако това е изискване на управляващия орган към бенефициента. С оглед на изложеното редът за избор на изпълнител е приложим след датата на обявяване.

В Условията за изпълнение в т.28 е посочено, че общата стойност на заявените разходи (за доставки или услуги с идентичен или сходен предмет), които обхващат периода преди обявяване на схемата и периода след това, надвишават регламентиранията прагове, крайният ползвател на помощта/бенефициентът следва да проведе избор на изпълнител с „публична покана“.

Процедурата се провежда само за стойността на разходите, заявени за периода от обявяване на схемата до приключване изпълнението на проекта.“

С оглед на така изложеното съдът приема, че за разходите в размер на 1 241.39 лв. извършени след 02.10.2020 г. – на 21.10.2020 г., крайният получател е следвало да проведе процедура с публична покана, тъй като общата стойност на заявените разходи преди и след обявяване на процедурата са над 30 000.00 лв., а процедурата се провежда само за стойността на разходите, заявени за периода от обявяване на проекта, поради което правилно УО на ОПИК е отказал да верифицира разходите при липса на проведена процедура, с което е нарушено българското законодателство и противоречи разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕФСУ.

По договора с краен получател „МЕТТРАНС – 2005“ ЕООД, УО определя за недопустими разходите общо в размер на 360.05 лева за нарушена разпоредба на чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕФСУ. От крайният получател „МЕТТРАНС – 2005“ ЕООД е била представена фактура № [ЕГН] от 20.01.2021 г. с доставчик - дружеството „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД в размер на 46.22 лв. с липсващ гриф „Оригинал“, за която е прието от УО, че не отговаря на чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕФСУ.

Съгласно разпоредбата на чл. 79, ал. 7 от Правилник за прилагане на Закона за данък върху добавена стойност оригиналът на фактурата/известие се предоставя на получателя по доставката. В процесният случай тя трябва да е предоставена на „МЕТТРАНС – 2005“ ЕООД като в нормата на чл. 78, ал. 1 от същият правилник, бланките на фактурите и известията към тях, издавани от регистрирани по закона лица на основание, различно от регистрация по чл. 97а, чл. 99, чл. 100, ал. 2, чл. 154 и/или чл. 156 от закона, трябва да съдържат трайно вписани при отпечатването: т.1 - пореден номер; т. 2 - гриф „оригинал“ на първия екземпляр; т. 3 - наименование, идентификационен номер на лицето, което ще ги издава; и т. 4 - идентификационен номер по ДДС по чл. 94, ал. 2 от закона. От изложеното следва, че фактура трябва да има точно определено съдържание. За съда, крайният получател не е притежавал данъчен документ, съставен съобразно изискванията на чл. 78, ал. 1, т. 2 от ППЗДДС, а именно със вписан при отпечатването гриф „оригинал“ на първия екземпляр, поради което чрез този разходооправдателният документ правилно е определен разхода за недопустим от УО въз основа на фактическите му констатация и приложимата правна норма.

С оглед всичко гореизложеното, оспореното Решение № РД-02-16-698 от 10.09.2024 г. по междинно искане за плащане по административен договор за директно предоставяне на безвъзмездна финансова помощ № BG16RFOP002-2.079-0002-C01 по проект „Подкрепа за МСП, извършващи автобусни превози, за преодоляване на икономическите последствия от COVID-19, чрез прилагане на схема за подпомагане от Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията“ издадено ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност 2014-2020 г.“, с което е отказана верификация на разходи на Министерството на транспорта и съобщенията в размер на 856 632.22 лева, следва да бъде отменено в частта по т. 1.1 относно разходите, свързани с дружеството „ВИТ АВТО ТРАНС“ ЕООД (с размер на получената БФП - 5 566.00 лв.) и с дружеството „МЕТРО ПЛЮС“ ООД (с размер на БФП - 349 958.26 лв.) или за размера на неверифицираните суми на 355 524.26 лв.

Решението следва да бъде отменено и в частта по т. 2 за сумата от 3 925.30 лева по отношение на крайните получатели „КАЛЕЯ“ ООД и „ДАРИ КОМЕРС“ ООД, и потвърдено в останалата част като правилно и законосъобразно за сумата над 3 925.30 лева до пълният размер на неверифицираните разходи.

По разноските в производството:

Разноски се претендират от жалбоподателя, които са в размер 200 лева юрисконсултско възнаграждение пред настоящата инстанция и разноски пред върховната инстанция в размер на 1042.34лв., състоящи се в 200 лева юрисконсултско възнаграждение и платена държавна такса. С оглед мотивите и диспозитива на отменителното решение на ВАС уважената пред върховната инстанция жалба е съразмерна на 72.57 процента от материалния интерес или са присъдени 1 378.83лв., които включват и претендираните 200 лева юрисконсултско възнаграждение. С настоящото решение се уважават още 11.18 процента от спорния интерес, което означава, че следва да се присъдят 116.53лв.

За настоящата инстанция се определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. чл. 144 от АПК, във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 10-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Министерство на транспорта и съобщенията, Решение № РД-02-16-698 от 10.09.2024 г. по междинно искане за плащане по административен договор за директно предоставяне на безвъзмездна финансова помощ № BG16RFOP002-2.079-0002-C01 по проект „Подкрепа за МСП, извършващи автобусни превози, за преодоляване на икономическите последици от COVID-19, чрез прилагане на схема за подпомагане от Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията“, издадено от ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност 2014-2020 г.“ при Министерство на иновациите и растежа, в **ЧАСТТА** по т. 1.1, с която е отказана верификация на разходи в общ размер на 355 524.26 лева, свързани със заявленията за подкрепа от дружествата „Вит Авто Транс“ ЕООД и „Метро Плюс“ ООД и в **ЧАСТТА** по т.2 за отказана верификация на разходи в размер на 3 925.30 лева по отношение на крайните получатели „КАЛЕЯ“ ООД и „ДАРИ КОМЕРС“ ООД.

Изпраща преписката в отменената част на ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност 2014-2020 г.“ при спазване на указанията по тълкуване и прилагането на закона дадени в настоящото решение.

ОТХВЪРЛЯ жалбата в останалата оспорена част.

ОСЪЖДА Министерство на иновациите и растежа да заплати на Министерство на транспорта и съобщенията сумата от 316.53лв. или 161.91 евро разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.